

som vilde være saa haardhjertet, at han ikke, naar det ærede Medlem gik bort med sit hos ham erhvervede Kjøbmandskab og spurgte ham: Er jeg ikke sluppen billig derfra? vilde svare: Jo, De er sluppen meget billig derfra, kom snart igjen! Altsaa den høitærede Ministers Vidnesbyrd kan jeg ikke tillægge nogen særdeles stor Betydning her. Jeg tror ikke, at denne Høflighed veier meget med Hensyn til Opfattelsen af denne Sag. Noget ganske Andet var det selvsølgelig, hvis Sagen stod saaledes, at Gjennemførelsen af Straffeloven virkelig var sat ind paa det Punkt om den civile Hønnør, thi i saa Fald er jeg overbevist om, at hverken den høitærede Marineminister eller nogen anden Minister i Verden vilde træde op og sige: Vi standse en Reform af vor militære Strafferet paa det Punkt, om de civile Lieutenanter skulle hjælpes eller ikke. Noget Saadant sker ikke, og desuden er det jo heller ikke den høitærede Marineminister, der har opfundet den civile Hønnør. Det er det ærede Medlem fra Stege, som har opfundet den. Jeg er sikker paa, at den høitærede Minister vilde ikke sætte denne Lov ind paa Spørgsmaalet om de civile Lieutenanter. En anden Sag er det selvsølgelig med den ærede Ordsfører; han staar og falder med de civilklæbte Lieutenanter. Altsaa, dette tror jeg, man maa se bort fra. Jeg tror, vi sikkert kunne gaa ud fra, at, naar vi her i Thinget vedtage at begrænse den militære Hønnør til Uniformen, kommer dette Lovforslag hverken nærmere til eller fjernere fra sin Vedtagelse, end om vi valgte et andet Standpunkt, thi det er virkelig ikke saa, at de militære Interesser, Officersinteresserne, ere i den Grad heldig stillede her i Landet. — Jeg indrømmer, der er gjort særdeles Meget for dem, baade ifjor og ogsaa iaar, men de have dog ikke opnaaet Alt, hvad de ønske. Der er Udskilligt tilbage endnu, og derfor er jeg vis paa, at vi ikke ville faae den Situation her i Landet med nogen Minister, som skal varetage de Interesser, at han i den Grad vilde udæste den offentlige Mening, udæste Latteren her i Landet, at han vilde stille den militære Strafferreform paa Spil ved Spørgsmaalet, om Officererne skulle have militær Hønnør ogsaa i deres civile Klæder. Nei, men det er selvsølgelig en hel anden Sag, naar det stiller sig saaledes, at Spørgsmaalet rejses fra dette Things Side, at det er dette Things Initiativ, der bringer Sagen ind til Ministeriet; Forholdet er da et helt andet, og jeg kan ikke begribe, hvorledes et saa gammelt praktisk politisk Medlem som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) kan misforstaa Situationen i den Grad, som han gjorde igaar. Det ærede Medlem sagde nemlig, hvis det høitærede Ministerium ikke tror, at det er nødvendigt at gaa saa vidt, saa vil Ministeriet naturligvis forandre disse Straffe under Sagens videre Gang og indføre humanere Straffe. Bie-

straffen vil da gaa ud og den militære Hilselig overfor civilklæbte Personer vil ogsaa gaa ud og saa videre. Nei, naturligvis ikke. Det er Noget, det høitærede Ministerium aldeles ikke kan sætte igjennem, naar dette Thing har taget Initiativet til at bringe disse Straffe ind i Straffeloven. En hel anden Sag vilde det være, en helt anden Stilling vilde Ministeriet have med Hensyn til Evnen til at føre Noget igjennem i dette Thing, naar det havde dette Thing at støtte sig til, naar det kunde henvise til den Modstand, der er bleven gjort fra dette Things Side; men naar det er os, der ligesom driver Ministeriet til at virke for den Slags Ting, er Ministeriet sandelig magtesløst lige overfor de andre Faktorer, her har været Tale om, magtesløst ikke blot lige overfor det andet Thing, men ogsaa særlig lige overfor Officersinteresserne. Det er derfor sikkert nok, at det hele og fulde Ansvar hviler paa dette Thing og paa de ærede Herrer, der have ført denne Sag igjennem, og jeg tror ikke, at de Herrer ville finde nogen stor Trøst eller stor Beroligelse i deres Krumslutning, i deres Rotting, i deres Lamp, thi jeg tror savelig ikke, at Erfaringen her i Landet fortrinnsvis vil sætte sin Opmærksomhed paa de Ting, som det nuværende høitærede Ministerium allerede i 1876—77 vilde fri dem for. At det meget ærede Demokrati nu kan gaa saa vidt, at det kan følge det høitærede Estrupste Ministerium, vil ikke vække Forbauselse heri Landet. Det vil man ikke anse for noget særdeles Stort, som man i høi Grad skal være de ærede Herrer taknemlige for. Nei, det tror jeg ikke, man vil sætte sin Opmærksomhed paa; nei, men det Punkt, det, der særligt skyldes de Herrer, det, der er nyt i Loven, det Punkt, hvor de ere gaaede videre end det høitærede Estrupste Ministerium, det Punkt, hvor de ikke kunne nøies med det nuværende Standpunkt, som det nuværende Ministerium har indtaget, dengang Ministeriet havde Initiativet i denne Sag, tror jeg, man vil sætte Vægt paa heri Landet, og med Rette. Den Taknemlighed, man i denne Sag vil vise, fordi man bliver af med Krumslutning, Lamp og Rotting, bør de meget hellere adressere til Ministeriet Estrup, thi det var villigt til at skaffe os af med det i 1876. Men dersom man i Landet er tilbøjelig til at føle nogen Taknemlighed for, at vi have faaet Væjen, gjælder den det ærede Medlem for Stege (Vojens), thi det skyldes dog ham alene. Jeg føler mig imidlertid ikke synderlig fristet til yderligere at forhandle med de Herrer fra 1883, hvis Standpunkt i denne Sag er Krumslutning, hvis Udgangspunkt er Rotting og Lamp, og som kun tilbørlig forlade Krumslutningen, men ikke slippe Rottingen uden Langeligen at se sig tilbage efter, om det ogsaa gaar an, om det ogsaa er muligt, at de Herrer kunne leve i Fremtiden uden Lamp.